ผลของการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำที่มีต่อสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย

THE EFFECTS OF LOW IMPACT STEP AEROBIC ON HEALTH – RELATED PHYSICAL FITNESS AND BODY FAT PERCENTAGE

นิธิมา เอี่ยมกั๊ก [*]
ถนอมศักดิ์ เสนาคำ [**]
ประภาพิมนต์ ปริวัติ [***]

Nithima Iemkak [*]
Thanormsak Senakham [**]
Prapapimon Pariwat [***]

Abstract

The purpose of this research was to study the effects of low impact step aerobic on health – related physical fitness and body fat percentage. The 50 females were purposively selected into 2 groups a normal weight group (BMI:18.5-23.4 kg./m^2) and over weight (BMI:23.5-28.4 kg./m^2). The subject aged between 18-22 years old, studied at College of Sports Science and Technology Mahidol University Nakhon Pathom. Both groups were assigned low impact step aerobic training, intensity 60-70 % HRmax 50 minutes a day, 3 days a week for 8 weeks. Pre-Post 6 items of Health-related physical fitness were tested and fat percentage was measured. Were utilized t-test and One Way Analysis of Variance with repeated measure method, when the results were found the significant difference at the .05 level, Bonferroni method was employed. Results Showed after 4th, 8th weeks of the normal weight group mean score there was a significantly difference in BMI, sit and reach, abdominal curls, leg strength, push-ups and body fat percentage at 0.05 level. Was no significantly difference in walk/run 1 mile, after 4th, 8th weeks of the over weight group mean score there was a significantly difference in sit and reach and leg strength at 0.05 level. Was no significantly difference in BMI, sit and reach, push-ups, walk/run 1 mile and body fat percentage. conclusion: Low impact step

[*] บัณฑิตหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา

[**] อาจารย์ ดร. คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

[***] อาจารย์ ดร. คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

aerobic training on health – related physical fitness development increase and again one the choice of the exercise for the health.

Keywords Low impact step aerobic, Health-related physical fitness, Body fat percentage

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำที่มีต่อสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาหญิงของวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา มหาวิทยาลัยมหิดล นครปฐม อายุ 18-22 ปี จำนวน 50 คน ซึ่งเป็นผู้มีค่าดัชนีมวลกายระหว่าง 18.5-28.4 กิโลกรัมต่อตารางเมตร โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 25 คน คือ กลุ่มที่มีน้ำหนักตัวปกติ (ค่าดัชนีมวลกายระหว่าง 18.5-23.4 กก./ม^2) และกลุ่มที่มีน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ (ค่าดัชนีมวลกายระหว่าง 23.5-28.4 กก./ม^2) ทำการฝึกโปรแกรมการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำ ที่ระดับความหนัก 60-70 % ของอัตราการเต้นหัวใจสูงสุด เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 50 นาที จากนั้นทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ 6 รายการและวัดเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้วยการทดสอบค่าที (T-Test) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ(One-Way analysis of variance with Repeated Measures) และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟอโรนี (Bonferroni) โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มน้ำหนักตัวปกติ มีค่าเฉลี่ยดัชนีมวลกาย นั่งงอตัว ลุกนั่ง แรงเหยียดขา ดันพื้น และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเดิน/วิ่ง 1 ไมล์ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่า หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยนั่งงอตัว และแรงเหยียดขาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนดัชนีมวลกาย ลุกนั่ง ดันพื้น เดิน/วิ่ง 1 ไมล์ และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่าการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำส่งผลต่อการพัฒนาสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพและใช้เป็นอีกหนึ่งทางเลือกของการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ

คำสำคัญ : สเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำ,สมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพ,เปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย

บทนำ

ภาวะอ้วนเป็นปัญหาสาธารณสุขที่พบทั้งในประเทศที่พัฒนาและประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่คือ พฤติกรรมการบริโภคไม่เหมาะสม การขาดการออกกำลังกายและกรรมพันธุ์ ภาวะอ้วนเป็นภาวะเรื้อรังที่บั่นทอนสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจ รวมทั้งเป็นปัจจัยเสี่ยงของการเกิดโรคต่างๆ มากมาย เช่น

โรคหัวใจและหลอดเลือด โรคเบาหวาน โรคความดันโลหิต โรคกระดูกและข้อ และปัญหาทางจิตใจ ภาวะอ้วนเป็นภาวะที่ร่างกายได้รับพลังงานจากอาหารมากกว่าพลังงานที่ใช้ไป ทำให้พลังงานที่เหลือในรูปของไขมันถูกสะสมไว้ตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ซึ่งจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านสรีระและระบบต่างๆของร่างกาย การออกกำลังกายจะช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายให้ดีขึ้น นอกจากจะส่งผลต่อสุขภาพร่างกายแล้วยังช่วยสร้างความมั่นใจในการดำเนินชีวิตของครอบครัวและส่งผลถึงสังคมประเทศชาติอีกด้วย (พงศธร เหมะจันทร. 2549) ดังนั้นควรเลือกกิจกรรมที่ต้องมีเคลื่อนไหวร่างกายอยู่ตลอดเวลา เช่น แขน ขาและลำตัว โดยอัตราการเต้นของหัวใจอยู่ที่ระดับ 60-70% ของอัตราการเต้นหัวใจสูงสุด เป็นเวลานานกว่า 20 นาที (สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา. 2548) การออกกำลังกายแบบแอโรบิกมีประโยชน์ต่อสุขภาพและมีผลต่อการลดสัดส่วนของร่างกาย จึงส่งผลต่อการลดน้ำหนักด้วย (บลิซ. 1995) และการออกกำลังกายแบบแอโรบิกที่นิยมในปัจจุบัน เช่น การเต้นรำ การเดิน การปั่นจักรยาน การว่ายน้ำ การเต้นแอโรบิก และการเต้นสเต็ปแอโรบิก เป็นต้น

การเต้นสเต็ปแอโรบิก เป็นการก้าวขึ้นลงบนแท่นสเต็ป แทนการวิ่งหรือกระโดดบนพื้น เป็นการนำเอาท่ากายบริหารและทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นมาผสมผสานสร้างเป็นรูปแบบการเต้นประกอบจังหวะดนตรี (สุกัญญา พานิชเจริญนาม. 2545) ทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยลดความตึงเครียด โดยใช้กล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายทำงานได้อย่างต่อเนื่อง เป็นการออกกำลังกายที่สร้างความแข็งแรง ความอดทนของระบบต่างๆ ของร่างกาย โอลสัน และคณะ (Olson; et al. 1991) ได้ศึกษาพบว่าความสูงของแท่นสเต็ปตั้งแต่ 6 ถึง 12 นิ้ว มีผลต่อความหนักในการออกกำลังกาย ทำให้มีผลต่อการพัฒนาสมรรถภาพในการจับออกซิเจนสูงสุดและ สเต็ปที่สูงกว่าจะใช้พลังงานในการออกกำลังกายมากกว่าในเวลาที่เท่ากัน และนอกจากนี้ยังช่วยลดปริมาณไขมันที่สะสมไว้ในร่างกาย เป็นการบริหารกายที่มีประสิทธิภาพและปลอดภัย เนื่องจากเป็นการเคลื่อนไหวแบบแรงกระแทกต่ำที่ใช้น้ำหนักตัวเป็นแรงต้าน ดังเช่นการศึกษาของวรายุทธ ศรีบุญ (2547)ได้ทำการฝึกเต้นแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำร่วมกับน้ำหนักและสเต็ปแอโรบิก ที่มีต่อสมรรถภาพการจับออกซิเจนสูงสุดและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ พบว่าสมรรถภาพการใช้ออกซิเจนสูงสุดดีขึ้นและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนและขาเพิ่มขึ้น

จากที่ได้กล่าวมาปัญหาสุขภาพนั้นสามารถเกิดขึ้นกับทุกเพศทุกวัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มวัยรุ่นมักจะพบปัญหาในเรื่องของสุขภาพ โดยเฉพาะผู้ที่มีภาวะการมีน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาผลของการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำที่มีต่อสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกายของนักศึกษาหญิงที่มีน้ำหนักตัวปกติและมีน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเลือกกิจกรรมการออกกำลังกายที่เหมาะสม และเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำที่มีต่อสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ของกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบผลของการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำที่มีต่อสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย

2. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเลือกกิจกรรมการออกกำลังกาย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักศึกษาหญิงของวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา มหาวิทยาลัยมหิดล นครปฐม อายุ 18-22 ปี มีค่าดัชนีมวลกายระหว่าง 18.5 - 28.4 กิโลกรัมต่อตารางเมตร (ศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก มหาวิทยาลัยมหิดล. 2549)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักศึกษาหญิง มีค่าดัชนีมวลกายระหว่าง 18.5 - 28.4 กิโลกรัมต่อตารางเมตร จำนวน 50 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 25 คน ได้แก่ กลุ่มที่มีน้ำหนักตัวปกติ ซึ่งมีค่าดัชนีมวลกายระหว่าง 18.5 - 23.4 กิโลกรัมต่อตารางเมตร และกลุ่มที่มีน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ ซึ่งมีค่าดัชนีมวลกายระหว่าง 23.5 - 28.4 กิโลกรัมต่อตารางเมตร (ศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก มหาวิทยาลัยมหิดล. 2549)

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ การฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำ

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ สมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย

สมมุติฐานของการวิจัย

ผลของการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำที่มีต่อสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย แตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ (Physical Fitness Test)
2. เครื่องวัดความหนาของไขมันใต้ผิวหนัง (Skin Fold Caliper)
3. เครื่องวัดความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา (Leg Dynamometer)
4. โปรแกรมการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนรินทรวิโรฒประสานมิตร ถึงคณบดีวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา เพื่อขอความอนุเคราะห์ขอใช้สถานที่ อุปกรณ์และกลุ่มตัวอย่างในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. จัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. นัดประชุมกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลองอธิบายและสาธิต วิธีการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจ

4. ดำเนินการชั่งน้ำหนัก วัดส่วนสูง ทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ (Physical Fitness Test) และวัดเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ของกลุ่มตัวอย่างก่อนการฝึก หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8

5. กลุ่มตัวอย่างทำการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำตามโปรแกรมที่กำหนด ทำการฝึก 3 วันต่อสัปดาห์ ในวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ ใช้เวลาในการฝึกประมาณ 50 นาที ที่ความหนักของงาน 60% - 70% ของอัตราการเต้นหัวใจสูงสุด

6. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ สรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของน้ำหนักส่วนสูง อายุ ทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ (Physical Fitness Test) และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ของกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์

2. คำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ (Physical Fitness Test) และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ระหว่างกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ โดยใช้การทดสอบค่าที (Independent Samples t-test)

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One Way Analysis of Variance with Repeated Measures) ของการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ (Physical Fitness Test) และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ภายในกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ หากพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธีของบอนเฟอโรนี

4. ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่1 แสดงข้อมูลพื้นฐานของอายุ น้ำหนักตัว ส่วนสูง การทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ก่อนการทดลองของกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์

	กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ		กลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์	
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.
อายุ (ปี)	20.72	0.67	20.72	0.61
น้ำหนักตัว (กิโลกรัม)	56.38	4.76	64.66	5.89
ส่วนสูง (เมตร)	1.62	0.71	1.57	0.06
ดัชนีมวลกาย (กิโลกรัม/เมตร^2)	21.43	1.56	25.97	1.14
นั่งงอตัว (เซนติเมตร)	15.20	5.93	12.52	6.61
ลุกนั่ง (ครั้ง/นาที)	40.72	11.24	25.44	7.43
ดันพื้น (ครั้ง/นาที)	32.76	10.96	26.28	6.64
วัดแรงเหยียดของขา (กิโลกรัม)	114.24	22.21	91.06	28.79
เดิน/วิ่ง 1 ไมล์ (นาที)	11.84	2.07	16.12	3.15
เปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย	19.31	3.05	28.69	2.49

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ก่อนเริ่มการทดลอง กลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ มีค่าเฉลี่ยของน้ำหนักตัว ดัชนีมวลกาย นั่งงอตัว ลุกนั่ง ดันพื้น แรงเหยียดขา เดิน/วิ่ง 1 ไมล์ และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกายไม่เท่ากัน

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ช่วงก่อนการฝึกกับหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 ระหว่างกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์

	กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ		กลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์		t	p
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.		
ดัชนีมวลกาย	0.91	1.40	0.64	1.49	3.81*	0.000
นั่งงอตัว	10.07	17.19	11.43	19.91	0.25	0.79
ลุกนั่ง	6.45	11.10	2.41	15.86	1.04	0.30
ดันพื้น	11.10	21.70	1.19	8.84	2.11*	0.040
แรงเหยียดของขา	2.80	4.92	1.96	4.39	0.64	0.52
เดิน/วิ่ง 1 ไมล์	0.40	3.83	0.92	9.40	0.65	0.51
เปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย	1.45	3.87	0.38	4.09	0.94	0.34

* $p < .05$

จากตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ช่วงก่อนการฝึกกับหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 ระหว่างกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่าดัชนีมวลกาย ดันพื้น มีเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนค่าเฉลี่ยนั่งงอตัว ลุกนั่ง แรงเหยียดขา เดิน/วิ่ง 1 ไมล์ และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย มีเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ช่วงหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 กับหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ระหว่างกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์

	กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ		กลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์		t	p
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.		
ดัชนีมวลกาย	1.54	2.07	0.62	1.37	1.85	0.07
นั่งงอตัว	4.15	9.96	2.61	7.16	0.62	0.53
ลุกนั่ง	1.95	5.71	5.84	16.54	1.11	0.27
ดันพื้น	2.03	5.94	0.69	2.54	2.11*	0.040
แรงเหยียดของขา	2.87	6.73	6.43	11.19	1.35	0.18
เดิน/วิ่ง 1 ไมล์	0.85	4.47	0.96	3.20	0.09	0.92
เปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย	0.42	2.03	0.91	2.08	0.83	0.40

* $p < .05$

จากตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ช่วงหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 กับหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ระหว่างกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่าดันพื้น มีเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนดัชนีมวลกาย นั่งงอตัว ลุกนั่ง แรงเหยียดขา เดิน/วิ่ง 1 ไมล์ และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย มีเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ช่วงก่อนการฝึกกับหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ระหว่างกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์

	กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ		กลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์		t	p
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.		
ดัชนีมวลกาย	2.45	2.39	0.01	2.03	3.92*	0.000
นั่งงอตัว	14.81	22.31	15.01	27.07	0.02	0.977
ลุกนั่ง	8.56	13.19	8.23	23.14	0.06	0.95
ดันพื้น	13.44	23.49	0.49	9.29	2.56*	0.014
แรงเหยียดของขา	5.94	11.01	8.53	12.51	0.77	0.44
เดิน/วิ่ง 1 ไมล์	1.22	6.24	0.00	10.36	0.50	0.61
เปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย	1.88	4.12	1.23	5.82	0.45	0.65

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ช่วงก่อนการฝึกกับหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ระหว่างกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่าดัชนีมวลกาย ดันพื้น มีเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนนั่งงอตัว ลุกนั่ง แรงเหยียดขา ค่าเดิน/วิ่ง 1 ไมล์ และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกายมีเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ ของการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้อง กับสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ก่อนการฝึก หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และ 8 ภายในกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์

	ก่อนการฝึก		หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4		หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8		F	P
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.		
น้ำหนักตัว (กิโลกรัม)								
น้ำหนักตัวปกติ	56.38	4.76	55.86	4.61	54.92	3.75	18.71*	0.000
น้ำหนักตัวเกินเกณฑ์	64.66	5.89	65.06	5.80	64.64	5.69	2.59	0.08
ดัชนีมวลกาย (กิโลกรัม/เมตร^2)								
น้ำหนักตัวปกติ	21.43	1.56	21.24	1.60	20.90	1.58	19.56*	0.000
น้ำหนักตัวเกินเกณฑ์	25.97	1.14	26.13	1.09	25.97	1.19	2.54	0.089
นั่งงอตัว (เซนติเมตร)								
น้ำหนักตัวปกติ	15.20	5.93	16.16	5.44	16.56	5.05	17.81*	0.000
น้ำหนักตัวเกินเกณฑ์	12.52	6.61	13.12	6.02	13.36	5.98	10.54*	0.000
ลุกนั่ง (ครั้ง/นาที)								
น้ำหนักตัวปกติ	40.72	11.24	42.68	10.39	43.28	9.78	10.09*	0.000
น้ำหนักตัวเกินเกณฑ์	25.44	7.43	25.68	7.34	26.80	7.03	2.05	0.140
ดันพื้น (ครั้ง/นาที)								
น้ำหนักตัวปกติ	32.76	10.96	34.88	7.18	35.48	7.16	4.80*	0.013
น้ำหนักตัวเกินเกณฑ์	26.28	6.64	26.24	5.44	26.04	5.38	0.22	0.803
แรงเหยียดขา (กิโลกรัม)								
น้ำหนักตัวปกติ	114.24	22.21	116.99	21.14	119.71	19.01	7.68*	0.001
น้ำหนักตัวเกินเกณฑ์	91.06	28.79	92.52	28.45	96.80	26.51	13.00*	0.000
เดิน/วิ่ง 1 ไมล์ (นาที)								
น้ำหนักตัวปกติ	11.84	2.07	11.76	1.92	11.65	1.87	1.32	0.275
น้ำหนักตัวเกินเกณฑ์	16.12	3.15	16.14	2.76	15.93	2.41	0.48	0.622
เปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย								
น้ำหนักตัวปกติ	19.31	3.05	19.04	3.14	18.95	3.08	3.98*	0.025
น้ำหนักตัวเกินเกณฑ์	28.69	2.49	28.51	1.94	28.23	1.76	2.61	0.084

* $p < .05$

จากตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ ก่อนการฝึก หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และ 8 กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ พบว่าดัชนีมวลกาย นั่งงอตัว ลุกนั่ง ดันพื้น แรงเหยียดขา และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นเดิน/วิ่ง 1 ไมล์ ไม่แตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยน้ำหนักตัว ดัชนีมวลกาย เปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย มีค่าเฉลี่ยลดลง ส่วนนั่งงอตัว ลุกนั่ง ดันพื้น และแรงเหยียดขา มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น กลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่านั่งงอตัว แรงเหยียดขา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นดัชนีมวลกาย ลุกนั่ง ดันพื้น เดิน/วิ่ง 1 ไมล์ และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ไม่แตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยนั่งงอตัวและแรงเหยียดขา มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของอายุและส่วนสูง ระหว่างกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ ไม่มีความแตกต่างกันหรือมีค่าใกล้เคียงกัน ส่วนค่าเฉลี่ยน้ำหนักตัว ดัชนีมวลกาย นั่งงอตัว ลุกนั่ง ดันพื้น แรงเหยียดขา เดิน/วิ่ง 1 ไมล์ และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกายมีความแตกต่างกัน ซึ่งกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์มีค่าเฉลี่ยทุกรายการสูงกว่ากลุ่มน้ำหนักตัวปกติจึงทำให้ก่อนการฝึกค่าเฉลี่ยของสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกายไม่เท่ากัน

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างภายในกลุ่มน้ำหนักตัวปกติและกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ ก่อนการฝึก หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 พบว่า

2.1 กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 พบว่าดัชนีมวลกาย นั่งงอตัว ลุกนั่ง ดันพื้น แรงเหยียดขา และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเดิน/วิ่ง 1 ไมล์ ไม่แตกต่างกัน

2.2 กลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 พบว่านั่งงอตัวและแรงเหยียดขา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนดัชนีมวลกาย ลุกนั่ง ดันพื้น เดิน/วิ่ง 1 ไมล์ และเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

น้ำหนักตัว

กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ พบว่าหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่าหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่าเฉลี่ยของกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์มีค่าลดลง อาจกล่าวได้ว่าการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำเป็นกิจกรรมการออกกำลังกายแบบต่อเนื่องในระยะเวลานาน พอที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของร่างกายจะทำให้กล้ามเนื้อจะได้รับพลังงานจากการใช้ออกซิเจนในการเผาผลาญอาหาร จึงมีส่วนช่วยทำให้น้ำหนักตัวลดลง ซึ่งบลิซ (Blix. 1995) กล่าวว่าการออกกำลังกายแบบแอโรบิกมีประโยชน์ต่อสุขภาพและมีผลต่อการลดสัดส่วนของร่างกายซึ่งมีประโยชน์ต่อการลด

น้ำหนักตัวด้วย ฮุลยา; และคนอื่นๆ (Hulya; et al. 2007) ได้ทำการศึกษาผลของความแตกต่างของการออกกำลังกาย 3 รูปแบบ (กลุ่มที่1 ไม่ควบคุมอาหารร่วมกับออกกำลังกายแบบสเต็ปแอโรบิก, กลุ่มที่ 2 ไม่ควบคุมอาหารร่วมกับออกกำลังกายด้วยการเดิน และกลุ่มที่ 3 ควบคุมอาหารอย่างเดียว) ที่มีต่อสมรรถภาพทางกายในผู้หญิงอ้วนที่ไม่ได้เคลื่อนไหว พบว่า หลังการฝึก10 สัปดาห์ น้ำหนักตัว, ค่าBMI,ความอ่อนตัวเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดัชนีมวลกาย

กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ พบว่าหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่าหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ ก่อนการฝึกมีค่าดัชนีมวลกายมากกว่ากลุ่มน้ำหนักตัวปกติ และพบว่าหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ค่าเฉลี่ยดัชนีมวลกายลดลง จากการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำเป็นการออกกำลังกายที่มีความต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน ร่างกายนำเอาปริมาณไขมันที่สะสมมาใช้เป็นพลังงาน จึงเป็นสาเหตุทำให้ร่างกายมีไขมันลดลงและน้ำหนักตัวลดลง ซึ่งส่งผลต่อการมีดัชนีมวลกายที่ลดลง การศึกษาของ ชัยยุทธ สุทธิดี (2552) ได้ศึกษาผลของการฝึกด้วยโปรแกรมการเต้นแอโรบิกที่มีต่อความสามารถในการใช้ออกซิเจนสูงสุดและค่าดัชนีมวลกาย พบว่า หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และ 8 กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยความสามารถในการใช้ออกซิเจนสูงสุดและค่าดัชนีมวลกายพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น

นั่งงอตัว

กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ และกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่าหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากโปรแกรมการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำได้ทำการอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกและผ่อนคลายกล้ามเนื้อหลังการฝึก จึงเป็นการเพิ่มมุมการเคลื่อนไหวของข้อต่อหรือกลุ่มข้อต่อได้ ซึ่งสุกัญญา พานิชเจริญนาม และ สืบสาย บุญวีรบุตร (2540) ได้กล่าวว่าประโยชน์ของการออกกำลังกายแบบแอโรบิกดานซ์ ช่วยให้ร่างกายมีความอ่อนตัว กล้ามเนื้อมีความยืดหยุ่นมากขึ้น ช่วยลดการเกิดการบาดเจ็บจากการออกกำลังกายและการใช้ชีวิตประจำวันได้ ดังที่ วีรวัฒน์ คำแสนพันธ์ (2554) ได้ศึกษาผลของการฝึกด้วยโปรแกรมการเต้นแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำที่มีต่อความสามารถในการทรงตัวและความอ่อนตัวของผู้สูงอายุ พบว่า หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ความสามารถในการทรงตัวและความอ่อนตัวมีการพัฒนาดีขึ้น

ลุกนั่ง/ดันพื้น

กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ พบว่า หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่าหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่พบว่าค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น จากโปรแกรมการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำเป็นการออกกำลังแบบแอโรบิกจะมีประสิทธิภาพในการพัฒนาความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิตและหายใจ และยังส่งผลต่อความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้อ ดังการศึกษาของ กิ่งกาญจน์ ตรีเมฆ (2551) ได้ศึกษาผลของการเต้นแอโรบิกที่มีต่อระดับสมรรถภาพทางกายของนักเรียน

หญิงช่วงชั้นที่3ที่มีน้ำหนักเกินเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่า หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพกลุ่มทดลองมีสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่น ลุกนั่ง นั่งงอตัว เป็นต้น

แรงเหยียดขา

กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ พบว่า หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการฝึกสเต็ปแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำนั้นมีการเคลื่อนไหวในส่วนล่างของร่างกายโดยเฉพาะกล้ามเนื้อขาต้องทำงานอยู่ตลอดเวลา เช่นการเตะ การยกเข่า การก้าวขึ้นลงบนแท่นสเต็ป จึงทำให้กล้ามเนื้อขามีการพัฒนาเพิ่มขึ้น ซึ่งถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร์ และกุลธิดา เชิงฉลาด (2544) กล่าวว่าผลของการฝึกซ้อมคือการปรับตัวทางสรีรวิทยามีแนวโน้มทำให้เกิดความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ ภวัต พงศ์พนารัตน์ (2552) ศึกษาผลการเต้นพาวเวอร์สเต็ปและสเต็ปแอโรบิกต่อสมรรถภาพการจับออกซิเจนสูงสุดและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ผลการวิจัยพบว่าหลังการฝึก 6 สัปดาห์ การฝึกเต้นพาวเวอร์สเต็ปและสเต็ปแอโรบิกสามารถพัฒนาความแข็งแรงของขาได้

เดิน/วิ่ง 1 ไมล์

กลุ่มน้ำหนักตัวปกติและ กลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่า หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่าเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มมีการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นแต่ยังไม่ถึงระดับที่ทำให้เกิดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ มงคล แว่นไธสง และคณะ (2546) ได้กล่าวว่า การออกกำลังกายโดยการฝึกโปรแกรมแอโรบิกด้านซ์จะช่วยเพิ่มความแข็งแรงให้กล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกาย เพิ่มความอดทนของกล้ามเนื้อและการไหลเวียนของเลือด ดังที่ ภาณุพงศ์ ชีวพัฒนพงศ์ (2549) ได้ศึกษาผลการใช้โปรแกรมแอโรบิกด้านซ์ที่มีต่อสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพของนิสิตหญิงวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่าหลังการฝึก 8 สัปดาห์ สมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพแตกต่างกัน มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงด้านความอดทนของระบบไหลเวียนเลือดและระบบหายใจ คือหัวใจสามารถสูบฉีดโลหิตได้ดี มีความจุปอดมากขึ้น

เปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย

กลุ่มน้ำหนักตัวปกติ พบว่าหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มน้ำหนักตัวเกินเกณฑ์ พบว่าหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีค่าเฉลี่ยของเปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกายลดลง ซึ่งโปรแกรมดังกล่าวเป็นการออกกำลังกายที่มีความต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน ส่งผลทำให้เกิดการเผาผลาญที่ดี ร่างกายนำเอาปริมาณไขมันที่สะสมมาใช้เป็นพลังงาน จึงเป็นสาเหตุทำให้ร่างกายมีไขมันที่ลดลง ซึ่งงานวิจัยของ สมภพ โสพัฒน์ (2544) ได้ศึกษาผลของการฝึกสเต็ปแอโรบิกที่มีต่อปริมาณไขมันและความอดทน พบว่าหลังการฝึก 8 สัปดาห์ ปริมาณไขมันในร่างกายลดลงและสามารถพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานของหัวใจได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ควรเพิ่มระยะเวลาในการการออกกำลังกายให้มากกว่านี้ ซึ่งอาจส่งผลต่อการพัฒนาสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพด้านอื่นๆ เช่น ระบบไหลเวียนโลหิตและหายใจ ความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้อ ความอ่อนตัวให้ดีขึ้น และเพื่อให้เห็นผลชัดเจนมากยิ่งขึ้น ควรควบคุมกิจกรรมการใช้ชีวิตประจำวัน เช่น การรับประทานอาหาร

บรรณานุกรม

กิ่งกาญจน์ ตรีเมฆ. (2551). **ผลการฝึกเต้นแอโรบิกที่มีต่อระดับสมรรถภาพทางกายของนักเรียนหญิงช่วงชั้นปีที่ 3 ที่มีน้ำหนักเกินเกณฑ์ ปีการศึกษา 2550**. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชัยยุทธ สุทธิดี. (2552). **ผลของการฝึกด้วยโปรแกรมการเต้นแอโรบิกที่มีต่อความสามารถในการใช้ออกซิเจนสูงสุดและค่าดัชนีมวลกาย**. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร์; และ กุลธิดา เชิงฉลาด. (2544). **ปทานุกรมศัพท์กีฬาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา**. พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พงศธร เหมะจันทร. (2549). **ผลการฝึกแบบวงจรที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายระดับประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบางปะกอก สำนักงานเขตราษฎร์บูรณะ จังหวัดกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภวัต พงศ์พนารัตน์. (2552). **ผลการเต้นพาวเวอร์สเต็ปและสเต็ปแอโรบิกต่อสมรรถภาพการจับออกซิเจนสูงสุดและความแข็งแรงกล้ามเนื้อขา.** ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาณุพงศ์ ชีวพัฒนพงศ์. (2549). **ผลการใช้โปรแกรมแอโรบิกด้านซ์ที่มีต่อสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพของนิสิตหญิง วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดสุพรรณบุรี**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วรายุทธ ศรีบุญ. (2547). **ผลการเต้นแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำร่วมกับน้ำหนักและสเต็ปแอโรบิกที่มีต่อสมรรถภาพการจับออกซิเจนสูงสุดและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วีรวัฒน์ คำแสนพันธ์. (2554). **ผลของการฝึกด้วยโปรแกรมการเต้นแอโรบิกแรงกระแทกต่ำที่มีความสามารถในการทรงตัว และความอ่อนตัวของผู้สูงอายุ.** ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก มหาวิทยาลัยมหิดล. (2549). **การคำนวณดัชนีมวลกาย.** (Online) http://www.gi.mahidol.ac.th

มงคล แว่นไธสง; และคนอื่นๆ . (2546). **การออกกำลังกายแบบแอโรบิก**. กรุงเทพ: สำนักพิมพ์แม็ค.

สุกัญญา พานิชเจริญนาม. (2545). **แอโรบิกดานซ์**. กรุงเทพฯ: คู่มือสำหรับบครูฝึก.

สุกัญญา พานิชเจริญนาม และ สืบสาย บุญวีรบุตร. (2540)**. แอโรบิกดานซ์ทันสมัย**. กรุงเทพฯ : คู่มือสำหรับครูฝึก.

สมภพ โสพัฒน์. (2544). **ผลของการฝึกสเต็ปแอโรบิกที่มีต่อปริมาณไขมันและความอดทน.** ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา. (2548). **ฐานข้อมูลสมรรถภาพทางกายของประชาชนในเขตพื้นที่ภาคกลาง**. กรุงเทพฯ

Blix; G.G & Blix; A.G. (1995). The role of exercise in weight loss. **Behav. Med. Sprin**g. 21(1)31-9

Hulya; et al. (2007). The Effect of Walking and Step Aerobic Exercise on Physical Fitness Parameters in Obese Women. Research Articles. **J Ist Faculty Med 2007**; 70: 64-69.

Olson; et al. (1991). The Cardiovascular and Metabolic Effect of Bench Stepping Exercise in Femals**. Medicine Science Sports Exercise**. 23: 1311-1317.